

Styrkeprøven 2007

“Heihei Heihei!”

Wanneer je het niet meer durft te hopen zit daar in het midden van een kale vlakte, midden in de nacht, in wind en regen een Viking familie onder hun helmpjes. Iedereen die langs fiets steken ze een hart onder de riem. Zouden ze beseffen hoe hard je dat kan nodig hebben, juist daar, juist dan?

Een fietstocht van 540 km van Trondheim naar Oslo verreden op de lichtste dag van het jaar. Hoe belachelijk zwaar deze uitdaging ook klinkt, er zijn zeker 2300 renners die er dit jaar weer aan beginnen. Een goede reden om mee te durven doen. Bij het openen van de website een half jaar geleden was er wel wat aarzeling. Foto's van besneeuwde mannen, bemodderde fietsen. Maar het zal toch wel meevallen in juni? Voor je het weet is het plan gesmeed; het formulier al ingevuld, en het vinkje tandem aangekruist.

Een week tevoren vertrekken noordwaarts. Daan en Anke en natuurlijk Judith die als volgploegmoeder de boel aan elkaar knoopt. Door muggen verwelkomt, door zon verblijd, en door fietsmakers toegelachen; Noorwegen straalt daags voor de race tijdens het verkennen van de route. Per bus rijdend naar het noorden - al een uur of zeven - van Oslo naar Trondheim. Getallen worden ineens werkelijkheid; het is echt ver. Na wat hobbels in Oslo klim je rustig naar een hoogvlakte maar je weet: Wat je nu met de auto klimt mag je straks met de fiets dalen. Geweldig! Echter aan die theorie zit ook een keerzijde. Na de hoogvlakte dalen we zo'n 140 km af naar de start. Langzaam realiseer je waar je straks aan gaat beginnen. Het stralende weer boven Oslo lijkt ook te zijn omgeslagen. Wolken dreigen met druppels, maar houden zich vooralsnog in. Hoe dichterbij Trondheim hoe meer lotgenoten we herkennen. De rust keert terug. Zij gaan ook.

Operatie volploeg op volle toeren: Twee aanvullende krachten worden vers ingevlogen; Okke en Juliette vinden hun rol in het geheel als voedingexpert, time manager, probleemplosser, fotografe. Maar weten in het heetst van de strijd moeiteloos om te schakelen naar masseur, tentenimprovisatie, handschoen-opdroger en vooral mental coaches. In Trondheim stallen we in de tuin van ouders van vrienden onze camping. De supermarkt om de hoek wordt geplunderd. Geen banaan is veilig. De pasta gescreend op voedingswaarde en prikbaarheid. Alleen sap met extra veel toegevoegde suikers en vitaminen. De ouders vertalen het laatste nieuws van de Styrkeprøven website; Vol ongeloof staar ik naar een printje; We starten weliswaar een dag later dan verwacht maar wel in de groep 'Less than 16 hours'. Voor de snelle rekenaars; dat is inderdaad rond de 34 km per uur gemiddeld. Enige zelfkennis zegt ons dat dit toch wel heel hoog gegrepen is. Twintig uur leek ons realistischer... Een laatste blik op het geadviseerde trainingsschema lijkt geruststellend. Een tabel vol getallen met rechtsonder 2600km. Nou dat zit wel goed hoor ik mezelf zeggen. Een maand lang hebben we ons een weggefietst naar Turkije. 3500 km hebben we al in de benen.

Ons krijgen ze niet klein. "nee, dit is per week" luidt de vertaling (die achteraf pas foutief bleek). "Oké, niet uit het veld laten slaan" Voor de start even alles op een rij, de doelen helder; Onder de 16 uur gaat niet lukken. Uit de boeken halen we het tandem record: 23:06. In excel wordt nog snel een schema gemaakt dat ons naar die tijd moet loodsen. Wij staan op scherp!

Iedere 4 minuten een toeter. Om 9:08 worden wij weggeschoten; Door 20 man omringt verlaten we de Munkegata, en draaien via de rotonde de stad uit, de E6 op. De E6 die we tot Lillehammer niet meer zullen verlaten. Ons groepje rijdt bergop nu al bij ons weg. Berg af pakken we ons voordeel; als tandem gaan we harder. We schieten de groep weer voorbij. Het jojo effect zal de komende 500 km niet meer ophouden. Tot verbazing, ergernis maar vooral vermaak van andere renners.

In Berkåk zouden ze staan; onze helden met een bus vol versnapering en warmte. Op zoek naar de afgesproken oranje hesjes en de witte bus valt niet mee tussen alle andere hesjes en bussen. "Daar!", opluchting na een km of 70. "Jullie hebben geluk met het weer zeg" en een glimlach verschijnt. De regenjasjes verdwijnen in de achtertas en de pasta wordt opgeschept. De weersvoorspellingen hadden het mis: Het zou droog blijven. Volle maag en goede moed weer verder.

"Ik doe toch mijn jas weer aan" meld ik Daan die vraagt waarom de fiets zo wiebelt. "Geef die van mij ook maar weer". Kouder dan verwacht met de wind hullen we ons weer in het blauw. De jasjes doen we niet meer uit. De kou van de wind werd enkele kilometers later overtroffen door druppels, door buien, door alles waar je zo tegenop zag. Hoe hoger we klimmen hoe dichter in de wolken. Om ons heen betrekken de gezichten. Lange broeken, en jassen, zelfs kranten worden overal ingestopt. Het aftellen is begonnen. Niet in afstand te gaan - op km 110 kan je daar maar beter nog niet aan beginnen - maar in renners die Oslo gaan halen. De lichtste dag van het jaar, voelt donker, koud en nat.

De volgende stop wederom hartverwarmend maar helaas is de brander leeg. Onder een zeiltje met ballonnen versierd: Even eten, plassen, zitten. Even niet fietsen. Bij het opstaan voel je het weer. Frisse wind op natte kleding die tegen je lichaam plakt. Bibberend op de fiets. We weten dat het nog een stuk klimmen is, maar meer nog vrezen we nu de afdaling. Een sms richting volgploeg met een noodkreet "droge kleren in Dombås". Met warme melk opgevangen onderaan de berg, blijkt ook hier de regen maar niet

op te houden. Droge kleding heeft nu geen zin. De schema's worden er weer bij gepakt "Een half uur voor op het tandemschema". Beker warme melk en snel weer verder.

Kilometers waar ik niets meer van weet volgen. Een helder moment komt wanneer we voor de zoveelste keer door een peloton worden ingehaald. Achteraan bungelt een andere tandem. Die moet na ons zijn gestart. Dat betekent dus dat als er iemand een record gaan breken zij dat zijn. "Fuck it!" In een hopeloze poging spurten we ze vooruit om ze bij Lillehammer voorbij te zien rijden wanneer we zittend stoeltjes ons bordje pasta - met ansjovis, kappertjes, en pesto deze keer - wordt geserveerd.

Het nieuwe doel bij deze: de Styrkeprøven uitrijden.

We leven toe naar de volgende ontmoeting met de bus als we weer de fiets op stappen. Iedere heuvel wordt de pijn in knieën zeurender en het ongemak in zitvlak en handen onaangenaamer. Hopend na weer een berg. "Zouden ze hier...", "Nee nog een..." Waar blijft toch die bus!

De laatste stop dan toch eindelijk; droge kleding aan. Kop koffie erbij. En stukjes blauw tussen de wolken. De laatste 80 kilometer - normaal een aardig eind fietsen - zijn nu de laatste loodjes en inderdaad het zwaarst. Ondanks alle fysieke pijn voel je echter de grote stad naderen, de zon zijn best doen en de trots groeien. Dit heet niet zwaar. Dit is mooi. Groepen renners stretchen hun benen, wachtend op hun achterblijvers; finishen doe je samen! Wij rollen door. Volgen de pijlen. Langs de pionnen.

Een grote poort besluit onze tocht. De medaille wordt ons omgehangen en van de rest herinner ik me alleen een stoepje waar ik op ben gaan zitten; zowaar in het zonnetje!

Na de finish worden alle tekorten met alcohol aangevuld alvorens in een lange slaap weg te dromen.

De dag erna wankelend de tent uit. Knieën doen veel pijn, de rest net wat minder. Het herstel is vreemd genoeg al goed op weg. Om veel dingen kan je al weer lachen. De mooie momenten drijven boven, de foto's zijn geweldig. Ineens herinner ik me weer die andere tandem. De concurrentie die we niet aan zagen komen; Ik herinner me het beeld van de fiets die ons in de laatste kilometers voor de tweede keer inhaalde; nu achterop een auto gebonden, de berijders erin. Zij zijn ook niet aan de 23 uur nogwat gekomen... haha... maar wat maakt die tijd ook eigenlijk uit. Ik ben trots: Trots op de prestatie, trots op Judith, Okke en Juliette, trots op Daan.

Anke Kempen

